

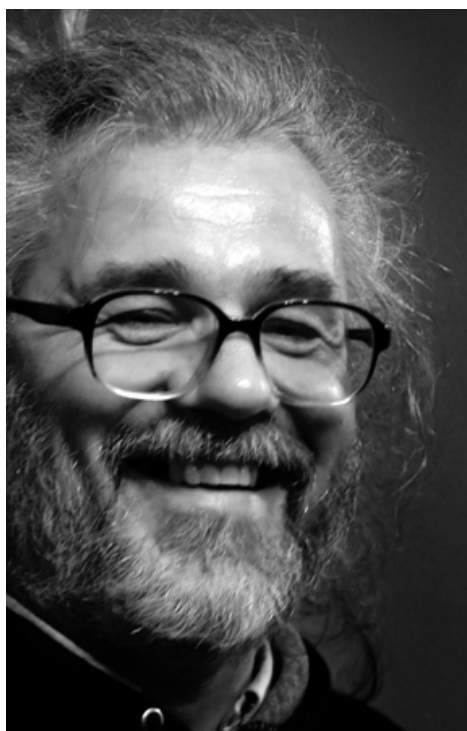
Uši a Vítr

ROZHOVOR: ŽEN | PŘÍLOHA: SAMPLER KRÁKOR 2013 | DÍLNA: EVA MACHOLÁNOVÁ | SÉPIOVOU KOSTÍ: ANGELOS MORFEAS | EWA KACZMARCZYK: POLŠTÍ HIPPIES

Rozhovor: Mišel z Žen

Michael Bártek (*1964 v Hodoníně), dobrý holub hodonínské Pančavy, Brna i Vojtěchova na Vysočině. Milovník Karla Kryla. S vlastní hudbou začal vystupovat na stará kolena, prvně v počátcích Vítrholce, poté v Obležení žen a nyní, v padesáti, vydává sólový debut ŽEN – Nafúknuté.

V Zabrze, březen 2014, Foto Vladimír Hauran Smýkal

Na tvém debutu Nafúknuté se v bukletu k tvé osobě píše: „Rané dětství spojené se břehy řeky Moravy a periferií starého Hodonína, ulicí Pančavou, přes jejíž příkrčené domky ční mohutné komíny lignitové elektrárny, chlouby budovatelských padesátých.“ Můžeš popsat toto dětství, které snad trvá do dnešních dnů? Jak ses dostal až do Brna?

Správně jsi zaznamenal fakt permanentního dětství. Samozřejmě, že permanentní-

ho, stále mne baví si hrát a hrát. Čeština je krásná a někdy k tomu přímo vybízí.

Dětství v Hodoníně bylo hodně šťastné. Dokonce tak, že zapomenete, že na vás povětšinou nepůsobí rodiče, nýbrž babka s dědou. Tedy ne, že by mne rodiče pohodili v rodině, nějak se tam ale do toho montovala bytová problematika, to že byli dost mladí... a tím bych je trochu odčernil.

Nějak sem se v té době vyskytoval již i v Brně, odkud pochází otec, ale vybavuji si jen prosluněný, dobrodružstvím a poznáním naplněný Hodonín se svojí tehdejší periferií, ulicí Pančavou. Pak už byly jen zahrádky, staré Rybáře s mrtvým ramenem řeky Moravy ústícím do rybníka, či spíše nádrže, jménem Lavór, a dále dědova zahrada přimykající se k protipovodňovému valu řeky Moravy. Podél rostly topoly a přes řeku bylo Slovensko a lužní les. I teď, co toto píši, se to kouzlo znovu vynořilo...

Děda byl zajímavý člověk. Sloužil kdysi u sedláků v Archlebově i jinde, jezdil s koňma a jmenoval se Ivičič. Mám pocit, že kořeny sahají někde na Balkán. S babkou žili na hromádce, ouředně tedy nepatřil do rodiny, to mu ale vůbec nebránilo v zanechávání stopy, či spíše brázdy, ve mně. Když to šlo, sbalil se a vyrazil na kole do zahrady, kde trávil většinu času. Vybavuji si ho, jak sedí na verandě, bubnuje prsty o trámeček a kouká do přírody.

Pokračování rozhovoru s Michaelem Bártkem na straně 2

O Staré dobré ruční práci (2. díl)

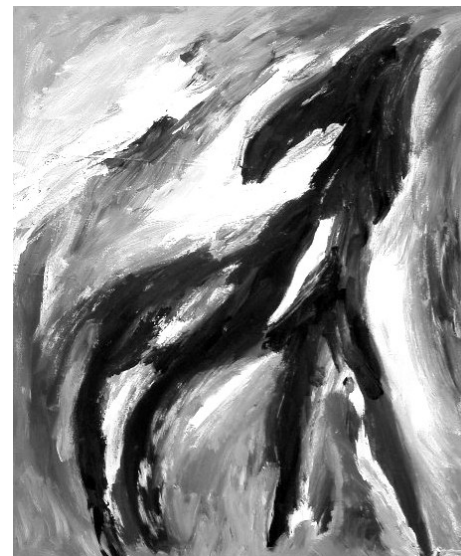
... publikum žaslo, když v polovině skladby taktně přešli na text jednoho ze začínajících slovenských hudebníků a sálem se rozlehlo „Chrán si chrán tie svoje bláznovstvá...“. Nejen, že tímto podpořili sebevědomí jistého talenta, ale přihlásili se rovněž k odkazu internacionalismu. Skupina STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE se netají tím, že tvoří pod vlivem nejaktuálnějších otázek, dopadajících na dnešní mládež. Každý v publiku si plně uvědomoval význam konané akce, a proto nikdo nepřišel v kroji SSM, čímž všichni zdůraznili neformálnost své přítomnosti...

Pavel Komínek O Staré dobré ruční práci druhý díl seriálu na straně 10

Dílna: Eva Macholánová

Objevují se zde jednoduché tvary symbolizující části krajiny, ze zvířat převážně koně, někdy psi, ovšem s rysy, které mohou připomínat i jiné tvory. Vztah obrazů k živým koním a psům je vizuální a symbolický, skutečná zvířata do tvorby nezasahují.

Ukázka z tvorby na straně 8

Ewa Kaczmarczyk: Polští hippies

Objevili se v roce 1967 a své názory a životní styl převzali od amerických bratrů. Informace a inspiraci získávali z časopisu Forum, který dělal přetisky článků západních novin. Polští hippie se otevřeně stavěli proti jediné a té jediné správné straně PZPR (Polská sjednocená dělnická strana PSDS), proti totalitnímu režimu, proti myšlence komunismu a chudobě...

Co zbylo z polských hippies čtěte na straně 9

Za totáče jsem byl totální idiot

(pokračování ze strany 1) Byl jsem tam furt s ním. S babkou měli proletářský job, oba byli topiči. Takže když jsem nebyl v lůně přírody, tahal jsem kačera v temných uhelných chodbách pod filiálkou hodonínské armatůrky. Dodnes vidím ten rudý koks v rozjetém kotli.

Do školy už jsem nastupoval v Brně, ale vzpomínám si, že jsem se do Hodonína furt vracel. Dlouho. O prázdninách, o víkendech...

Musím říct, že za totáče jsem byl totální idiot. Snad to bylo i tím, že jsme měli v rodině dost komunistů. Děda byl ve straně taktéž, byl to ten basic poctivec odspoda. Nikdy na mě v tomto směru agitačně nepůsobil, snad už v té době prozřel... Vlastně jsem se to o něm dozvěděl až na jeho pohřbu, kdy se mi dostalo vidění druhých. Otec v tom byl taktéž. Zkrátka jsem nějak našel cestu k těm správným informacím, a když jsem po vysoké skládal vojenskou přísahu, které přihlížela první manželka mého života spolu se dvěma našimi dětmi, stál jsem tam jako hňup. Hrdý, já nevím na co.

Dalším zastavením v místě byla matička Praha. To jsem tenkrát dělal vcelku úspěšně byznys. Byl ze mne kravaták jako vyšitej. Poté, co mi začalo být jasné, že obchod je v podstatě o tom, jak ojetat jeden druhého, ze svého úhlu pohledu (jeden se školí v tom, jak vyzrát na protihráče, jenž se školí v tom, jak odrážet útoky, a opačně), jsem šel od toho. Pomohlo mi taky, že se nám, s druhou ženou mého života, narodilo dítě a naskytla se možnost odejít z „civilizace“ na Vysočinu. To byl balzám, úplně jiný svět. Člověk si lépe uvědomuje, jak je niterný a titěrný, navrácí se do lůna a k němu je blíž. Vztah se rozpadl. Slovy Václava Čtvrtka, že to nebyla Manka, ale Anka, lze leccos okecat. Podstatou však asi je, že ženy jsou mé životní téma, ne nadarmo se tato trest dostala i do mého pseudonymu, názvu kapely...

A tak jsem oklikou opět zde v Brně. Tedy ne pořád. Bez přírody, bez Vysočiny, už to jaksi nejde. A když začnou ty teplejší a teplé měsíce, přesouvám těžiště tam, do Vojtěchova.

Ve všech těch kotrmelcích mi byla pomocníkem, zpovědníkem, ženou, tvarově dokonalou – kytara. Jí vděčím, že tu možná ještě jsem, páč mne párkrát vytáhla... Když bylo nejhůř, vždycky jsem po ní sahal. Zpočátku nezřetelně, ale ten stisk sílí.

Kdy jsi začal flirtovat se společnicí kytarou? Někjaké lidušky, kapely, nebo až sólové brani?
Za kytaru vděčím Karlu Krylovi. Otec mi sic to sladké dřvo přibližoval již dříve, v pubertě, ale nějak jsem ho v tom věku moc nebral, a tak to mělo spíš opačný efekt. Pak mi kamarád ze dvora, Zdeněk

Zelinka, půjčil originál desku z šedesátých „Bratříčku, zavírej vrátka“. To mě zasáhlo. Hrál jsem pak skoro všechny písně z toho alba. Dnes už je ani všechny nezahraju, vlastně pro radost si zahraju, po svém, už jen „Pietu“. V souvislosti s tím, co jsem už zde řekl, mne napadá, že jsem se k těm informacím za totáče vlastně dostal, páč Kryl je cesta jasná. Byl jsem tenkrát fakt blbej a asi i zbabělej. Do sametové zbývalo tak pět let a já jsem člověk pomalý (homo langsamus).

Ten osobní přístup k muzice bych zmínil. Vždycky jsem ke kytarě a muzice přistupoval po svém. Bavilo mne hledat si zvuky. Dodnes neznám noty (už to asi nestihnu) a vlastně i pojmenovávat akordy jsem líný. Něco si vždy na těch pražcích, co drnkaj důdá, důdá, důdá..., najdu. Nikdy jsem moc neovládal písně, včetně textů, jiných autorů. Výjimkou byli zpočátku Karel Kryl a další, jako Mišík (Stříhali dohola...), Luboš Pospíšil (Marilyn goodbye...), ale i písně z muzikálu Nikola Šuhaj loupežník, respektive Balada pro banditu, Miloše Štědrone a Milana Uhdeho (v podání Husy na provázku s mladou Bittovou) jsou úžasné, a mnoho dalších. I tyto věci jsem hrával, ale často po svém, se svými akordy a někdy i pozměněnými texty, za což jsem byl známými opravován a kárán, popřípadě posílán rovnou... Měl jsem problém, když mne někdo vyzval u ohně: „ty hraješ na tu kajtru, tak něco zahraj, néé“. Dokonce jsem se naučil jakýsi repertoár pro takové situace. Obsahoval některé známé odrhovačky od Olympic a folkové věci.

To byly počátky. V dalších obdobích jsem kytaru odkládal a zase se k ní vracel. A když bylo nejhůř, přišla na pomoc kytara elektrická. To už jsme někde krátce po

sametové, po vojně a po prvním velkém rozchodu z manželství o dvou dětech. Zde se objevili první muzikanti, co byli ochotní se mnou hrát. Vzpomněl bych Dalibora Maňase, se kterým jsem poprvé vylezl před lidi. Odehrálo se to v nějaké hospodě v Řečkovících. Měl jsem tenkrát kosmické smyčky na krabičce Delay, cosi jsem hulákal a Dalibor do toho kvílel přebustrovanou kytarou tak, jak mu to dělá dobře dodnes. Byl to jeden z těch počátečních večerů Vítřholce. Tenkrát se to ještě možná tak nejmenovalo. Tam jsem taky poznal Viléma Čecha. Začali jsme spolu zkoušet, ale nikdy jsme nevystoupili. Musel jsem začít řešit jiné, existenční věci. Stal se ze mne citovaný kravaták a kytara šla spát na dlouho. Viléma jsem pak potkal, určitě ne náhodou, před Alfapasáží. To už jsem byl zas kytarově ztopořený, po druhém velkém rozchodu se ženou a dítětem. Jak prosté a zároveň šílené v mém případě. Nicméně, zde to nabralo obrátek, a tak od roku 2009 můžu říct, že se začínám učit hrát na jakoukoliv kytaru, a hlavně elektrickou. Při jednom z dlouhých večerů u „Švandy“ jsme s Vilémem vymysleli název našeho spojení „V obležení žen“. Škoda, že to zhruba po čtyřech letech skončilo. Bylo to dobré. Měli jsme s Vilémem shodný přístup k muzice, motali jsme např. na zkoušce jeden kytarový rif pořád dokola, celé hodiny, a hledali cestu dál. V zoufalství, v touze, v kráse z múzy, jsem pak začal hrát sám a po pár šílených měsících jsem uznal, že to půjde. Píšu i na buklet, že jsem si vzal významovou polovinu původního názvu naší dvoučlenné kapely. Možná i z piety, v návaznosti, a i jakési osudové patričnosti, mi přišel název ŽEN.

Mišel Bártek jako ŽEN, Foto Vladimír Hauran Smýkal

Mišel a Fido ve stanu čajírny na Krákoru 2012, Foto Vladimír Sabo

S debutem Nafúknuté přicházíš v padesáti letech. Myslíš, že nastal čas? Předcházely tomu nějaké jiné desky? Třeba demo, pomocí nichž se kapely V obležení žen či ŽEN snažily dostat na prestižní festivaly?

Jasně, to je můj vzkaz pro ostatní. Nikdy není pozdě. Je to staré, otřepané, ale pravdivé. Musím říct, že mne to fakt těší, dělat něco takovýho, udělat cédo. I když jsou s tím spojeny jakési únavové záležitosti, v podstatě je to pro mne pozitivní věc. Jsem člověk introvertní, ale zároveň mám radost, když můžu nějak smyslupně fungovat mezi lidma. A k tomu při porodu nosiče dochází. Sám víš, jelikož spolu děláme grafickou stránku, že jsme se díky tomu lépe poznali. To stejný proběhlo i s Vítou Raškou, který mé věci nahrával a velmi dobře je uchopil pro posluchače. S Jardou Škvarnou, který v Kamence ve svém studiu nahrál taky nějaké písně na tomto albu, to bylo podobné. Během roku 2012 u něj vznikl Demoset Nafúknutý. Písně jsem dal v plen na svém webu skupinazen.cz a to je vše, co ŽEN zatím vydal.

VOBLEŽENÍ ŽEN jsme udělali kolem deseti demopísni, ale ten web už neexistuje, někde bych to snad našel na cédu.

V obou případech to bylo s hraním na festivalech, nebo vůbec s hraním kdekoliv, na pytel. Jako „nounejmáky“ nás (mne) moc nevětali. Mám pocit, že to tu naši malou kotlinku dobře charakterizuje. Ve všech klubech vznikají jakési struktury a furt se tam motají ty stejné kapely, ti stejní lidé protlačující zase své známé. Takové zacyklení, ve kterém může docházet k jisté formě zaprděnosti. Když má někdo hudební klub, hospodu... měl by umět taky hledat. To často neprobíhá. Díky bohu za ty, které fungují.

Jsem rád, že jsem našel tuto strukturu, která je rozmanitá, otevřená a poměrně rozvětvená. Začínám hrát lidem a to mne těší. Krákor sice neaspíruje na přívlastek prestižní, ale je moc fajn.

Tvoje hudba je vrstvená, efektů, až oči a uši přecházejí. Všechno dobromady to však tvoří kompaktní celek, výjimečný posluchačský zážitek. Používáš nějaké předtočené smyčky? Nikdy jsem během tvého vystoupení neviděl počítač. Využíváš tucte moderní pomůcku při tvorbě?

Nejsem zas tak zdatný a i díky své lenosti jsem se dosud nenaučil hudbu programovat. Nějak mi to nesedí, není to můj styl. Krabička, v mém případě looper, je ale něco jiného. Má sice pro laika charakter jakési odnože programovatelného hraní a někdy je nazírána dosti pohrdlivě, trochu jako podvod. Nahráváme do ní ale v reálném čase, svým přičiněním. Myslím tedy, že je to dost živá záležitost, jež může podtrhnout charakter písně. Zejména tam, kde chceme docílit efektu z nebo v opakování, např. psychedelie, nebo šamanské či umocňující projevy. Když se použije vhodně a ne všude, je to pestré. I při tvorbě je pro mne looper neocenitelný. Zaznamenávám v něm nápady, které nějakou dobu zůstávají propracovávány. Buď se chytí, přijde návaznost, náznaky textu..., nebo letí do stoupy. Taky mi trochu scházela ta mohutnost, jež v tom bývala, když jsem hrál s Vilémem. Nejsem asi čistej písničkář. Ty další krabky jsou jen o barvě zvuku. A zas tak moc jich nemám. Kdo by na to furt šlapal.

Ještě používám v pár písních jeden přístroj, říkám tomu nahrávací. Dělá mi jakési spodky, většinou v průběhu celé skladby. Vše je tam opět nahrané vlastní rukou, popř. hubou. Části písní, které před lidma dotvořím. Jen bicí si беру z přístroje a počítám s jejich jednoduchostí.

Říkáš, že jsme se díky přípravám desky lépe poznali, jistě je to intenzivnější a z tebe coby vinaře se pomalu stává pivař. Šamanské písně říkáš, všiml jsem si tvého hlubokého duchovního rozpoložení až rozkročení od katolicismu po buddhismus, nebo naopak?

Nedávno jsem v příloze Literárních novin četl o knihovnách palmových listů v Indii. Říšiové – dávní indiští mudrcové – zapisovali do svitků osudy každého, kdo se na ně v budoucnosti do knihovny palmových listů přijde podívat. Podle autora toho článku, který má se čtením z těchto svitků osobní zkušenost, to prý přesvědčivě funguje.

Mluvil jsem spíš o šamanských prvcích v mé muzice. Myslím, že šamanské písně ze mne nelezou. Ale jsem si vědom, že v písni třeba láska může uzdravovat, napravovat..., jak kdo potřebuje, přijímá... V minulosti jsem se tím, co nazýváš duchovní rozpoložení, zabýval intenzivněji. Co si jsem o tom přečetl a dělal různé praktiky, měl různé životní polohy. Někdy jsem chodil i po rozžhavených uhlících. V nazrálém čase to vypadá tak, že to, co bylo mimo mne někde např. na papíře a já to hltal, nabralo jaksi opačného gardu a snažím se, co můžu, by nějaké hodnoty vycházely ze mne. Žít život a dělat věci, jež přichází, jak nejlépe mohu, to je pro mne cesta. Součástí toho je pro mne důležitý fakt, že slovo, byť bylo na počátku a má sílu i moc, nahrazuje skutek (neb podle skutků jejich poznáte je, nebo podle ovoce jejich poznáte je – jak chcete). Nechce se mi ani tyto věci dál rozebírat, nebaví mne přesvědčovat o svých pravdách, neodporuji moc lidem, co hýbou vesmírem od stolu, vládnuce mocným jazykem, výrazem... Každý najde svou cestu a kdo nenajde, je to též jeho cesta.

Co se týká dávných mudrců z Indie a příběhu, o kterém mluvíš, nejsem ten pravý člověk toto hodnotit. Napadají mne k tomu poznámky typu, že lidstvo odpradáвна prahne po příbězích tohoto kalibru. Napomáhá to víře a někdo to tak potřebuje. Nebo to tak prostě je, ať se nám to zdá jakkoli jako pohádka. V tomto světě, jenž pracuje s reinkarnací, to mohou být ti samí mudrcové vracející se na místo činu.

Seš pravičák, nebo levičák?

Uznávám říši Středu. Ale vážně, je to podle mne pytlování. Myslím, že jsem nahlédl do obou protipólů a nenechávám se jen tak obalamutit. A navíc politiku bych sem moc netahal. Spíše bych řekl, že jsem člověk svobodomyšlný a přejí každému, aby svůj život uchopil v lásce a odpovědnosti za něj. Lidi by měli konat tak, by zde na Zemi bylo snesitelné k životu. I když to už může být zavádějící, jelikož pro někoho je známkou snesitelnosti obstojné auto, exotická dovolená, pohodlné bydlení a já nevím co. A jiný je rád, že má kam hlavu složit a teplou polívku. Takže co? Budeme přerozdělovat? Člověku prakticky stačí málo, ale nedá se ho k tomuto moc nutit. Tam ale vidím tu svobodu, v oproštění se od všeho toho lákavého balastu, který zahrabává jeho lidskost. Víc ze mě nedostaneš.

*Ptal se Fido
(rozhovor je součástí knihy Krákor – Kronika)*

Sépiovou kostí: Angelos Morfeas

Angelos Morfeas, imaginární básník, alter ego Emira a Chaliho (1964), který je fotografem, básníkem, prezidentem I. FotoPoetického Clubu Brno a pozemským zapisovatelem Angela Morfea. Původní profesí geodet, jinak řečeno geometr, neboli též krásně česky zeměměřič. Vydal dvě desky (Agadir 2008, 2010) se zhudebněnou poezií Tisíc rájů/Prokletí andělů a V Restauraci u Mrtvol. Brněnská undergroundová kapela NicMoc Kvintet zhudebnila část jeho textů na CD Nic moc nečekejte (Ears&Wind Records 2014).

Chlastej kurvo!

Chlastej chlastej
chlastej kurvo!
Chlastej chlastej
a pak kuř ho!

Chlastej rum a chlastej víno
Chlastej stará rakovino!
Chlastej rum a chlastej pivo
Chlastej a pak vykuř mi ho!

Zejtra zhebne
dál to nejde
Zejtra zhebne
Upijem se k smrti

Zejtra zhebne
dál to nejde
Je to krutý
KRUTÝ
KRUTÝ!!!

Upijem se k smrti

Tak chlastej
Chlastej!

(18.–19. 1. 2013
Text byl zhudebněn kapelou
NicMoc Kvintet)

Ležím a myslím na tu děvku
co jsem se s ní muchlal
potmě na Špilberku

To jsem měl zas včera jednou štěstí
Dala mi
do nosu pěstí

Prolegomena k úvahám existenciálním

Má skvělá myšlenko – vzlétni!
Napsal jsem ráno dnes
rektem na papír toaletní

Ideál

Osedlej oře a cválej v dál
hledat v té dáli svůj ideál

Osedlej bájněho Pegasa
jeď na něm hejsa hopsasa

Na oři cválej
básníče bláhový
A až z něj spadneš
dej si panák
a k němu lahvový

Diamant

Na struny svých veršů slavných
nejraději hraju bez not

Jsem génus
V mých básních
i hovno je klenot

(ze sbírky V restauraci U Mrtvol)

Tisíc rájů

Ztratili jsme tisíc rájů
tisíc dalších na nás čeká

Na struny veršů slepý hraju
už celá dlouhá marná léta

Anděli s vábivou šalmají
teď o krásné touze ty zahraj mi

Anděli stojící na stráž
v rose nám bosý teď zatančí

Anděli krásy pro tebe
na struny veršů hraju
v rozkvetlých zahradách léta

Ztratili jsme tisíc rájů
tisíc dalších na nás čeká

Morfium

Mé sny temné mé těžké vzdechy
bolesti kruté bez útěchy
na něž není žádný lék
dnes odletěly na křídlech

Odlétly na křídlech motýlů
do zahrad vpravdě rajských
Dnes do žil mi vstříkly morfium
Múzy – ty matky všech mých básní

Ty krásy nahé
co básníky prokleté tak kruté mučí
ty svůdné tygřice ve lvích kůžích

co v klíně drží muletů a v ruce ostrý bič
co v nocích dráždí poetu a křičí na něj: piš!

Ty Múzy mi do žil a do mých strun
prudce dnes vstříkly morfium

(ze sbírky Tisíc rájů)

Evangelium

Jsem vrahem andělů
nikdo to o mně neví
Za jasných měsíčných večerů
modlím se nad jejich těly

Jsem vrahem andělů
nikdo to neví
Za vraždu anděla není
trest na této zemi

(ze sbírky Angelon Anathema/
Prokletí andělů)

Chanson d' amour

Je večer
a já chci dát tisíc pus
svým štihlým láskám
sklenkám na šampus

Snad dnes budou zase plné
své svěží
lehké
zlaté krve

(ze sbírky Orfeus se zlatou maskou)

Na hliněné niti

Navlékáme dni na šňůru nepevnou, jeden vedle druhého, jeden za druhým. Jsem v Z., v městě, kterému jsem už uvykl, kde i hospodu jsem si našel pravidelnou, dokonce i sem tam jsem přizván k životu společenskému, nějakou výstavu uvedu, s přáteli pohovořím. Psal jsem o Z. v úvodu k výstavě Jana Horáčka, snažil jsem se je zpřítomnit ve svém současném bytí, a také v jeho bytí samém o sobě. V bytí, které je mi stále blíže, stále důvěrněji a nenásilněji mi do života zasahuje, s jemností, jako skýtá pohled na drobné kvítky lobelky v truhlíku na verandě, jejich nenápadně potemnělá modř a současně drobnost těch kvítek, která prý kdysi dojala i básníka J. K., básníka Bítovského.

Psal jsem tedy o Z. a myslel jsem to v neupřímnější víře. Na jednu věc jsem však zapomněl. Na zásadní jádro, počátek, z něhož město vyrůstá. Na zásadní kontinuitu nebo na tradici, chcete-li. Jakou tradici, jakou kontinuitu zde vycítujeme? V tom je právě problém, protože město stále jen jakoby září novotou, čistotou až hygienickou k práci, k práci, k níž toto město vždy bylo přikováno. Co z toho zůstalo, co je živé, co je kontinuálně dál organicky se rozvíjející, rostoucí? Ano, je zde univerzita, rovněž zářící novotou, – na co navazuje? Cím žije? Dneškem? zítřkem? Prý je Z. „kolébkou českého designu“..., ale co je to design? Co je na designu skutečně bytostného? Varná konvice, na níž zbytečně září malé modré žárovečky, ač bych se bez nich obešel a raději bych se kojil představou, že přece jen té energie spotřebuji o něco méně. Nadbytek. Zbytečnost. Jdu kolem billboardů, na nichž nějaká paní inženýrka prohlašuje, že bude v Evropském parlamentu, bude-li tam zvolena, „hájit české zájmy“. Ale jaké ty „české zájmy“ jsou, neříká. Tuším to. Vyždímat kde co, převést, ošidit kde koho, využít, prožrat, proplýtvat, rozto-

čit, co se dá. Tolik a tolik miliard jsme získali z jakýchsi fondů (říká se tomu „čerpání“, jako z jakési nekonečně hluboké artézské studny), ale co jsme do nich dali? Co jsme sami – tvůrčího, povzbudivého, nadějeplného, smysluplného do těch fondů vložili? Nemám o tom iluzi. Vidím to všude kolem, to klesání v animalitu lidského údělu, tu šerednost „dálniční výstavby“ vraždící duši, která přece tíhne k domovu, k láskyplnému utkvění, nikoli k tranzitní anonymitě a cirkulaci nepotřebného zboží, výměnných artiklů, o které nestojím, v smrtícím smradu zplodin zbytečně pálených, k betonové smrti a chladu lidského bezvýznamna, k záměně jednoho producenta imaginárního zisku za producenta druhého, kdy oba upadají do hloubi nesmyslu svého vlastního, osobního žití. České zájmy... Jaké jsou? Jak je mohu pozorovati kolem? Sleduju televizní zprávy, hrnou se na mě údaje o miliardách, které se vydaly, které se vydají, které se ušetří... Neříká mi to vůbec nic. Nic o hodnotě tohoto života, který žiju, který ze dne na den skládám, jak se říkávalo, na oltář vlasti, která není, která právě každým tím dnem jako by pozbývala své pádné identity a v znevýznamnění se stále více

rozplývala – v čem vlastně? V Evropě? Ó nikoli, tam bychom přece jen se museli ponořit do tradičních východisek – řecké filosofie, římského práva a křesťansko-judaistického náboženství, ale zajímá toto, tato tradice, tato návaznost na stále živé a nepominutelné – zajímá toto vůbec někoho? Nelze filosofovat bez vědomí a znalosti řecké filosofie, která samotná se s tímto slovem nedílně identifikuje. Jaké právo, jaká spravedlnost bez znalosti římského práva? Bez této spravedlnosti jsou z vlád jen organizovaná lotrovstva, jak praví Augustinus Aurelius, sv. Augustin. A křesťanství? Nebuďte včerejší. Zasedněte k Prima vařečce a nenechte se znepokojovat něčím, jako je smysl lidského bytí, jeho proměny směrem k odchodu z tohoto údolí slz, něčím, jako je třeba smrt. Smrt bližního, smrt naše. Něčím – jako je život – jeho každodenní identifikace.

Sedím v kavárničce, která se jmenuje Skládanka. Je plná hraček, barevných balónků, plyšáků nejrůznějších velikostí, rozvěšených dětských kresbiček. Ta kavárnička byla zřízena pro děti, ale i osoby odrostlejší, kterým se říká „hendikepované“. Nemám to slovo rád (ač chápu, že jde o označení z jazykové nouze), nemám rád toto vydělování lidství, toto štěpení schopnosti od menší schopnosti, či ještě menší schopnosti. Nic nevypovídá o lidství, o jeho zásadním rozměru. Život sám nemůže být „hendikepován“. Je takový nebo onaký. Zde, tady, a s těmi, s kterými zde prostě dlíme. Nesejde na cifře IQ, na šikovní motorice. To jsou pouhé efemeridy, nepodstatnosti. Vlastně jen výzvy, oslovení – zde jsi, a ukaž, co umíš. A život – ten je veden především velkými touhami. „Dilata cor meum“, rozšiř srdce mé, bývalo modlitbou svatých. „Snažte se mítí velké touhy,“ praví sv. Terezie Španělská, „z toho vzchází pro duši velký prospěch, i tehdy, když byste nemohli je provést.“ A ještě dodává: „Největší strach má ďábel z lidí velkodušných.“

Cím tedy jsou „české zájmy“? Přál bych si, aby jedním z nich byla právě velkodušnost pod egidou staré evropské kultury, která, jak věřím, ještě nezhylnula zcela. Ještě zde někde, něco, někdo – je. A Vavřinec Justiniani říká přesně a navždy platně: „Veliký kus vítězství je touha po vítězství.“ – Před malostí nás chraň, Domine.

j. e. f.
Zlín, kavárnička Skládanka a Cigánov
středa 7. května 2014, 18:45
fotografie Honza Horáček

Krákor

Na umění se vyser!

Chlastej! Na umění se vyser!! Chlastej!! Záleží na pořadí? Je Krákor uměním? Je chlastání uměním? *Je třeba být stále opilý.* V tom je vše: toť jediná otázka. Nechal se slyšet Charles Baudelaire ústy Magorových ze záhrobí: ... *je třeba se opíjet bez oddechu* pivem, vínem, slovy, hudbou, viděním, skutečností, čím chcete.

Krákor se odehrává na louce. Kolem roste les, zraje obilí, vede cesta, parkují auta, tyčí se stožáry vysokého napětí, klene oblouk torza říšské dálnice. Pozor! Prostor byl vymezen přítomností lidí... Na louku se můžeme dívat jako na list papíru a lidskou přítomnost považovat za médium – prostředek k zachycení skutečnosti. Tato by měla být determinována pořadatelem, avšak pořadatel je opilý a v jeho hlavě se rodí vidění...

... bobří sprcha s ručním mytím. Jednoduché zařízení založené na působení zemské přitažlivosti. Ke kmeni stromu, který na louku umístila matka příroda, je izolepou přilepen žebřík. Do rozvětvení v dosahu žebříku je umístěna nádoba – obsahovala coca-colu. Postupně byla vypita, aby posléze přišla o dno. K jejímu ústí byla připevněna hadička. Na druhém konci hadičky je sprchová hlava. Do nádoby v koruně stromu se nalije kapalina, která působením zemské přitažlivosti proudí do sprchové hlavy. Nezbývá než vzít mýdlo a zbavit bobra špíny.

V předchozí větě se vyskytl novotvar NeZbývá. V tomto případě s opilostí ani opilstvím nesouvisí. Jen pokus – stejně jako Krákor – o rub a líc, pokus spojit nutnost s možností. Po naší civilizaci *nutně* zbyde nádoba na coca-colu – forma bez obsahu – simulakrum. Magor promlouvá ze záhrobí, Pepa Klíč fídlá. Instance *možnosti* je spojení mše za zemřelého a jeho slov.

Chlast, smrt a Krákor jako společný jmenovatel. *Memento mori.* Magor, Homér, Dufini, Filip Topol... výčet bude pokračovat. Má krásné oči – chiquita guapita – do černého sukna oděná. Ani nevíš, jak jí propadneš... Bělostné paže trhají růže. Ústa plná falše dří: *Carpe diem.* Dosud vdechují vůni květů božské smrti. Na opuštěném baru stojí prázdné sklenice.

Okamžik pádu do propasti... *válím se zas v chlastu, ve spousty kořalek.* *Proces chybění se liší od pojmu prázdnoty.* Chybění totiž odkazuje k neuskutečněné přítomnosti konce stopy způsobené výpadkem elektrického proudu. Byrokracie se pustila surrealistického dobrodružství. Naplníme sklenice. Na Krákoru teče pivo Krakonoš z Krkonoš. ... *mě pivo poměrně deprimuje, ale chápu, že lidé potřebují ventil a ventilátory,* píše mi Luboš Vlach.

Smrt a chlast? patří k sobě? Jako Engels k Marxovi? Co takhle ještě přidat rajský protlak, tabasco a protřepat. Podtlak, vír imploze, prázdnota vás nasává, vy nasáváte. Jedině tak dojde k přesahům. Krákor, krajnost, krajina smrti, smrt umění, uměním k smrti, slova jako coca-cola... prach usedá, ulpívá... nečistá žena vrhne nečistého syna... chyby v revoluční euforii či sled rychlých a mohutných manévřů.

Sid Vicious je nevinej a Homér taky. Mozart žije. Ježíš Kristus nás miluje. Tady a teď končí hra na alternativu. Toi Toi domečky po okraj naplnily sračky. Louka se probudila do další slunné neděle. Bublina plná křiklavých barev splaskla. Zapalte kostely! Lidská přítomnost ji popsala nedopalky cigaret, bílými umělohmotnými kelímky, prázdnými lahvičkami... Vaše tělo se začne chovat poněkud podivně. Začnete mít rozmazané vidění, ztrácíte rovnováhu, brní vás ruce a nohy, trpíte pocitem, že ztrácíte cit, jste zesláblí, máte problémy s koordinací, nedaří se vám soustředit se – zformulovat myšlenku.

Nebe není ikona a Stará dobrá ruční práce... *žádný zážrak ani kapka chlastu... je to na piču svět.* Ebrieta simplex – Krákor – nutnost nebo možnost? Aneb něco se změnilo a něco trvá dále. Život plyne v protikladech – ve vyjetých kolejkách.

milan.haussmann's blog / christiania.cz

Nedělní filigrán

Those who live are full of forces

Živly v nás

ano Jiří Venero uznával jste Kunderu dávno přede mnou
kulhavý Jiří Venero jak děvčátko Jammesovo
z anýzového jablka

myslela si jako Gizèle Prassinová že po polibku otěhotní
jak by to bylo krásné jenom se líbat

jen na rty jako Karel Krejčí a milenci ve filmech
děti bychom potom mohli hned zavařovat

do velkých skleněných láhví na zavařeniny
skleněných jako skleněné oko oční protézy

I'll have it in both eye-sockets Beryl

when I give my eyes to you

oční protéza velice poetická velice surrealistická

má ji Miller má ji Fiala

Vlastimil Fiala jeden z nejlepších

pomineme-li ovšem literaturu Leslie Charterise

who created the Saint

s malou gloriolou nad hlavou

s malou gloriolou nad hlavou

anděl serafim vzlétá

říkáme česky serafín

někdy seraf

také cherubim

hebrejštinou matko naše naučíme se tě

ale budeme tě psát latinkou

jako japonštinu

Pepčo Stejskale tato báseň je vaše.

Ivan Blatný

Donátorem tohoto textu, psaného modrou propiskou na jedné straně papíru formátu A 4 a pocházejícího z 80tých let 20. století, je pan Pepčo Stejskal, „emigrant“ (jak má vytištěno na vizitce), Sydney, Australia – jef

Úsporná kuchařka

Mrnínkovo vojsko

Bramborové těsto se rozválí na 1–1,5 cm tlusté válečky, které se krájí na 2–2,5 cm dlouhé špalíčky, které vaříme v osolené vodě. Až vyplovou na hladinu, necháme ještě chvíli překulit a vyndáváme. Sypeme pomletým mákem smíchaným s mletým cukrem a políváme rozpuštěným máslem. (Jinak také jinde Šulánky.)

Bramborové těsto

Uvařené brambory nastrouháme najemno, přidáme mouku, vejce, sůl a vypracujeme těsto, aby bylo přiměřeně tuhé. Vařilo se převážně vo pátku, kdy byl půst, před tím byla třeba bramboračka. Vouterej mohla být i gulášovka.

Jáhle s ořechy a povidlovou omáčkou

Půl kilogramu jáhel se uvaří v mléce s trochou omastku, pak se přidá dle libosti cukru, půl kilogramu strouhaných ořechů, 3 vejce a dá se do vymaštěného rendlíku upéct. K tomuto nákypu se přidává povidlová omáčka.

(Růžena F. Dittrichová-Batková – Jak chutně vařiti bez masa, 1921)

Recepty byly zapsány laskavostí paní Marušky Rádkové z Herálce

Dřevěná cikáda – Krákorové křty

KRÁKOR

KRONIKA – 1998–2013

Ears&Wind Records, 2014, kniha

Hlava je dřevá a bolí nespočtem kocovin. I to byl jeden z důvodů ucelit vzpomínky na uplynulých patnáct ročníků festivalu Krákor, který se od roku 1998 byl nucen několikrát stěhovat a stal se tak festivalem potulným. Své dřevé paměti poodhaluje zakladatel festivalu Fido a spolutvůrce Krákoru z nejbližších Ondra Hrejsemnou. Doplněno rozhovory s řadou osobností, spjatých s festivalem, které s nimi vedli kromě dvou dvou uvedených také Honza Bartoň a Pavel Babinec. Podstatnou část knihy tvoří fotografický průřez z Krákoru: jak fotky dnes archaické, zveřejňované jen kvůli své dokumentární hodnotě, tak momentky umělecké, zejména z hledáček fotografů z 1. FPC Brno a jejich přátel. Vyvedeno stylově černobíle ve formátu revue Box.

ŽEN

NAFUKNUTÉ

Ears&Wind Records, 2014, CD

Narozen v Hodoníně, v květnu roku 1964. Zplazen Bůh ví kde, během léta šedesáttří, při migracích mladých za brigádami a zábavou. Rané dětství spojené se břehy řeky Moravy a periferií starého Hodonína, ulicí Pančavou, přes jejíž příkrčené domky ční mohutné komíny lignitové elektrárny, chlouby budovatelských padesátých. Dále následují větší či menší kotrmelce s visačkou život v Brně, Praze a Vojtěchově na Vysočině. V současnosti, dle parametrů

na venkovním teploměru, střídavě v Brně, či ve Vojtěchově. K hudbě, jež se vám zde dostává, byl přiveden po rozpadu kapely „V obležení žen“. Seskupení mělo dva členy a bývalému spoluhráči ponechána významová polovina původního názvu. Pravda, ta méně atraktivní, ale není jisté, zda by o nějakou tu půlku stál. Tak vznikl ŽEN.

Kapela ŽEN, neboli Michael Bártek. Mihnul se v počátcích Vitrholce, léta hrával v duu V obležení žen, až skoro v padesáti duet rozpustil a začal hrát jako one-man Žen. Velmi křehké, jemné skladby. Krabičky s efekty a předtočené smyčky projev ztuhují a umocňují. V některých polohách hudba Žen může evokovat elektrifikovaného Třešňáka, jindy se projevuje až mantricky. Chytré, hravé, zpěvné. Kurevsky pozitivní.

Rozhovor s autorem je tématem tohoto čísla Uši a Vítr.

Vyvedeno v netradičním, originálním, luxurním digipacku.

NICMOC KVINTET

NicMOC NEČEKEJTE

Ears&Wind Records, 2014, CD

V den svých šedesátých narozenin se brněnský výtvarník Vladimír Havran Smýkal rozhodl, že by konečně mohl začít dělat bigbít. Akustickou kytaru elektrifikoval a obklopil se několika více či méně zkušenými hudebníky. V kapele se tak vedle jiných potkali muzikanti z Čocky nebo z původní sestavy slavných Úplně na piču. Prostě band stvořen z dorůstajících a odrůstajících mániček. Dekadence, kravál, kakofonie a ozvuky let šedesátých. Deska je složena ze dvou částí. První se jmenuje S Homérem u piva... a jak název napovídá, zhudebňuje texty brněnského básníka Pavla Homéra Ambrože. Zásadního básníka brněnského undergroundu (1964–2011), jehož texty zdomácněly i v řadě dalších kapel, ať již těch, jichž byl Homér součástí (Lambrechtův Psychometr, Idiot Crusoe, Já jsem poznal...), nebo těch, které Homér inspiroval (Mongolovy městské

sady, Metalurg, Čocka a další). Druhá část nese název V restauraci U Mrtvol a až na tři čestné výjimky se jedná o texty moravsko-řeckého dekadenta Angela Morfea, což není nikdo jiný než alter ego vynikajícího fotografa a samozvaného císaře Emira&Chaliho. Oněmi čestnými výjimkami je Havranův text Hroby, skladba Smrtihlav z pera músy Sirény a skrytá variace na plastikový cover coby skrytý bonus.

Buklet CD obsahuje vedle textů úvodní slovo Lenky Dostálové, manželky basáka Mary. Lenka byla přítomna utváření kapely od její kolébky, zkoušelo se totiž u Dostálů v obýváku, což pravidelně končovalo odjezdem v některý následující den za přítomnosti bolavých kocovin. Závěrečné slovo napsal blízký přítel kapely Emir&Chali. V bukletu je rovněž řada fotografií z koncertování NicMoc Kvintetu.

HAVÁRNA

Óda na piču

Ears&Wind Records, 2014, CD

Kapela hraje. Hraje s takovým nasazením, které je adekvátní množství sponzorovaného alkoholu. Hraje cosi mezi punkem, rockem, alternativou, elektrobodý, blues a lidovkama. Hraje a baví se tím.

Někdejší parta vyhulených týpků z putyky U musea, přestože někteří členové opustili nekropoli, aby se přistěhovali na periferii metropole, kapela nezanikla, ale uzrála a natočila studiovku – dlouhohrající desku Óda na piču. Po pálení (a dávno rozebrané) prvotně Pičoviny nastává další ohledání dámského genitálu a Havárna přichází se staronovými skladbami zabalenými v neodolatelném kabátě (přínejmenším pro heterosexuální menšinu fanoušků).

Brzy očekávejte další konzervy:
**SIBÉRIJA, ČVACHTAVÝ LACHTAN,
ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO...**

Tyto a další tituly lze objednat
v internetovém obchodě drevencikada.cz

Dílna: Eva Macholánová-Motlová

V kresbě akvarelem převažují veduty krajin a měst kreslené v plenéru – jako záznamy z cest. V malbě olejem přešla postupně od krajin k fantazijním námětům s figurálními motivy. V posledních letech nabývají, v malbě akrylem, převahy fantazijní náměty s motivy krajin a koní. Objevují se zde jednoduché tvary symbolizující části krajin, ze zvířat převážně koně, někdy psi, ovšem s rysy, které mohou připomínat i jiné tvory. Vztah obrazů k živým koním a psům je vizuální a symbolický, skutečná zvířata do tvorby nezasahují.

Ročník 1966, Absolvovala gymnázium v Božím Požehnutí (Zástavce u Brna), fakultu architektury na VUT v Brně a Lidovou školu umění. Pracuje jako architektka ve vlastním ateliéru, kde se zabývá návrhy historických a moderních interiérů, expozic a výstav. Kreslí a maluje od raného věku prakticky nepřetržitě.

Co zbylo po hippies v Polsku?

Ewa Kaczmarczyk ze slezského Zabrze vzpomíná na vznik polské vlny hippies v komunistických realitách tehdejšího Polska. Komentuje pronásledování polských mániček státní bezpečností, důsledky užívání drog a poměry v tehdejší Polské lidové republice. Popisuje katolickou frakci polských hippies, zmiňuje alternativní hippie kapely polské scény, filmy... Nevyhýbá se kritice emigrantů: „Štvalo mě, když si za svoji sociální podporu v západní měně mohli dovolit cestu do nuzného Polska, kde se předváděli.“

Festival pouličních divadel, Jelenia Góra 1989, Zleva: Kamila, Darek, Papcio, Ewa, Rysiek, Darek, Sandra, Ala

Polské máničky (hipíci) se objevili v roce 1967 a své názory a životní styl převzali od amerických bratrů. Informace a inspiraci získávali z časopisu Forum, který dělal přetisky článků západních novin. Polští hippie se otevřeně stavěli proti jediné a té jediné správné straně PZPR (Polská sjednocená dělnická strana PSDS), proti totalitnímu režimu, proti myšlence komunismu a chudobě, resp. proti všeobecné bídě, to znamená: extrémního nedostatku základního zboží, jídla na lístky, které s sebou přineslo stanné právo, zavedené v Polsku dne 13. 12. 1981. Po vzoru Západu se polští hippie zdržovali v menších komunitách, v tzv. „hip-chatách“ (hip-doupě), kde společně žili, dělili se o jídlo, peníze, oblečení. Hlavně organizovali společná setkání (sleziny) v bytech, na horách, ve vesničkách. Osobně jsem byla v Nowicy – překrásná vesnička v Nízkých Beskydech, kde náš kamarád Bolek pořádával hudební sešlosti. Komu se tam zalíbilo a nechtěl se vracet domů, mohl zůstat a žít se prací na poli nebo v lese. Vysněným místem byly hory Běščady (Bieszczady) – oáza pro máničky, lidi s problémy se zákonem, nebo taktéž pro obyčejné lidi, kteří chtěli uniknout komerčnímu a standardizovanému životu ve městě. Doporučuji film na internetu „Hipi-si w Bieszczadach“.

LSD a další drogy byly v Polsku nedostupné, ale Polák si vždy poradí... Hippie přišli na trichlorethylen – rozpouštědlo/čistič

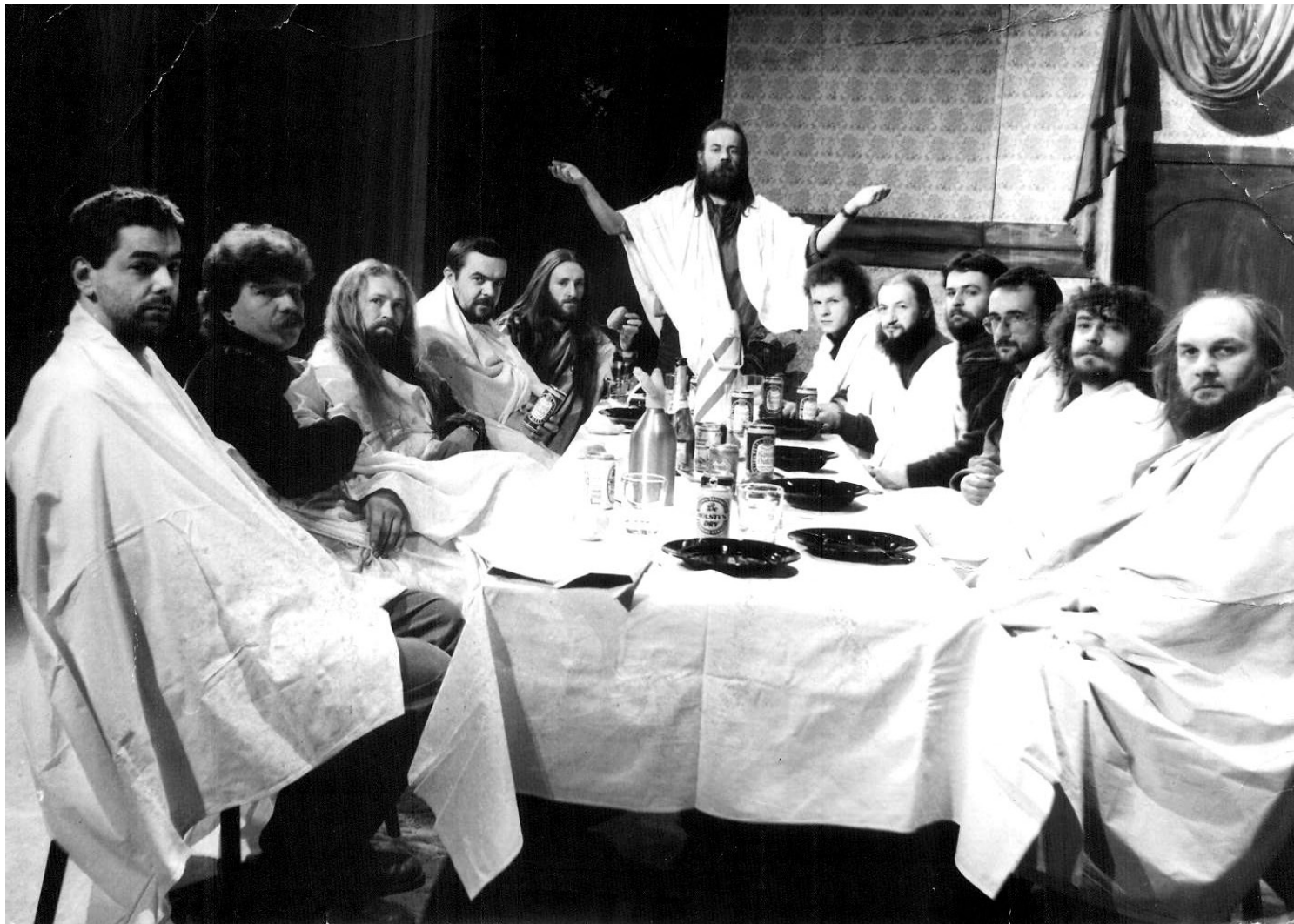
na oděvy, lék fenmetrazin „Ferma“ – Jugoslávský přípravek na hubnutí, obsahující amfetamin, kupovali si ho v lékárnách na falešné předpisy. Dále na parkopan – léky na Parkinsonovu nemoc, ve zkratce „parkan“ nebo „štacheta“, Inozemcovy kapky, které obsahovaly opium, byly dostupné v lékárnách, a marihuanu, zvanou „Majka“. V roce 1976 se v Gdaňsku objevil kompot (jinak zboží) – byl to polský hero-

in, který nesl smrt. Technologii výroby vyvinuli studenti chemie Gdaňské Univerzity. Jak končil člověk, který si kompot šlehl, ukazuje film „Skazany na bluesa“ (Odsouzený k blues), který vypráví o legendárním bluesovém lídru skupiny Džem, Ryšku Riedlovi ze Slezských Týchů. Kompot se vyráběl chemickou úpravou makové slámy – vznikl vývar, tzv. polévka nebo mléko, tato tekutina se píchla do žil, aby se dostavil „odlot“ (odlet). V této době jednorázové jehly a stříkačky nebyly, přežili jen někteří... Tímhle způsobem se virem HIV nakazil kamarád Szafa – už není mezi námi. Ti, kteří odvykací léčbu vydrželi, mají psychické, emocionální a neurologické problémy. V materiálech shromážděných státní bezpečností se objevila poznámka týkající se mániček z Jarocina: „Je znepokojivé, že maková sláma dochází, a proto se část závislých osob začíná obracet na psychiatry, aby touto legální cestou získala psychotropní léky.“

Obdobně jako v Československu od podzimu 1967 PSDS skrz státní bezpečnost začala hippie zatýkat za to, že nenastupují vojenskou službu, nepracují, nemají trvalé bydliště, ale hlavně za braní drog, fetování. První osobou, která lidi se stejnými názory, způsobem života a vnímáním světa dala dohromady, byl Jozef Pyz vulgo Prorok. Vyšla mu brožura „Jak se stát svobodným“, kde se pokusil ideu amerických hippie přizpůsobit polským podmínkám. Lidé

Jinks, rok 1988, Foto archiv autorky

Dvanáct apoštolů, fotografie z počátku osmdesátých let, pořízená v zbrzeském divadle, zleva: Witek, Edis, Rysiek, Andrzej, Sławek, Rumcajs, Talent, Pappcio, Grześ, Darek, Klaus, Marcin

se začali sdružovat ve skupinách, společně poslouchali hudbu, jezdili na shromáždění, organizovali happenings a žili v komunitách, které byly pronásledovány státní bezpečností.

Krise mezi máničkami, zapříčiněná drogami, nastala na začátku 70. let. Fetovala většina, a to stavělo všechny do špatného světla. V r. 1975 ve Vratislavi se kněz Andrzej Szpak vultko Špaček poprvé setkal s hippie, kteří nefetovali. Domluvili se na vytvoření křesťanského prostředí, v němž budou cítit křesťanské smýšlení. V roce 1978 přišli s nápadem společné pouti (do Čenstochové) pro mládež hnutí hippie – Mládež z různých cest. První se konala v roce 1979 a radikálně změnila obraz mániček. Nejdůležitější byla mše – mysteria. Špaček začal u kostelů organizovat setkání a shromáždění, jež měla kulturně-náboženský charakter. Konaly se koncerty, probírala se literatura. Špaček zajišťoval jídlo a nocleh. Organizoval happenings, např. na památku výročí výbuchu atomové bomby v Hirošimě 6. srpna nebo Mysterium míru, které se koná i v dnešní době. V roce 1981 na protest proti násilí po atentátu na papeže Jana Pavla II. se v Krakově konal tzv. Bílý pochod. Tentýž smysl měl pochod v Toruni po vyhlášení stanného práva v Polsku.

Pro polské máničky byla nejdůležitější hudba. Popularitu získávala a rychle se šířila hudba „květinových dětí“. V r. 1972 v Ozarowě (první hippie komunita) vznikla hudební skupina „Grupa w składzie“ („Skupina ve složení“). Zakladateli formace byli Milo Kurtis (skupiny Voo Voo, Maanam, Drum Freaks) a Jacek Malicki, který je považován za jednoho z prvních polských hippie. „Grupa w składzie“ se v polských hudebních dějinách zapsala jako legenda polské hudební avantgardy, jež se v procesu své tvorby řídila intuicí a improvizací. S hnutím hippie byly spojovány další hudební formace, jako např. Osjan a skupina Maanam. Osjan byla skupinou, založenou Jackiem Ostaszewským a Markem Jackowským, kteří byli členy skupiny Anawa, kam také patřil už nežijící legendární Marek Grechuta. Jejich hudba, hlavně ta instrumentální, se vyznačovala etnickými prvky. Několik let od vzniku skupiny Osjan Marek Jackowský společně s Milo Kurtisem oživil skupinu Maanam. Vokalistkou se stala Olga „Kora“ Jackowská – manželka Marka, která se v hnutí angažovala. Mezi významné vyznavače životního stylu hippie patřila zpěvačka Maryla Rodowicz, známá i v Československu. Její image a písničky byly plné barev i extravagance a měly

nádech svobody a nespoutanosti. Dále např. skupina „Czerwone Gitary“ (Červené kytary) a písnička „Květiny ve vlasech“.

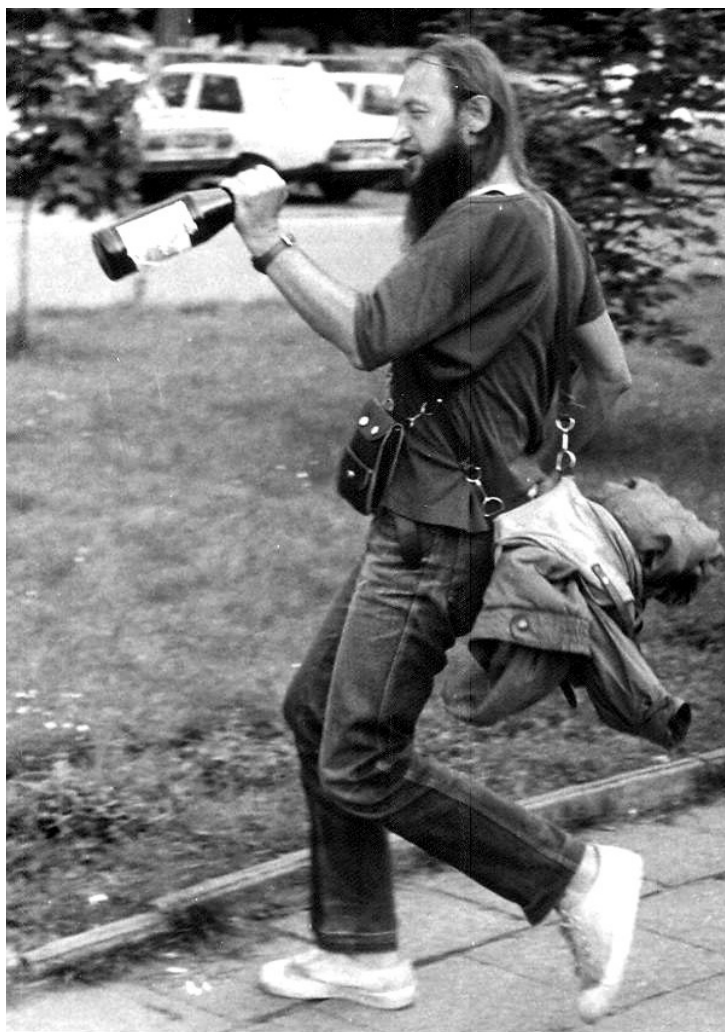

Kamila, rok 1988, Foto archiv autorky

Kam se poděly polští hippie? Mnoho jich, hlavně ze Slezska, emigrovalo do západního Německa. Proč odešli? Unikli státní bezpečnosti, chtěli se léčit ze závislosti, pracovat, chtěli lepší život. Měli tu výhodu, že měli potvrzený německý původ, a proto se na Západ snadno dostali. Štvalo mě, když si za svoji sociální podporu v západní měně mohli dovolit cestu do nuzného Polska, kde se podváděli.

Skupina Osjan vznikla na začátku 60. let a její zakladateli byli Jacek Ostaszewski, Marek Jackowski a Tomasz Hołuj z Krakova. Jsou bezprecedentním symbolem tehdejší doby a hudby. V roce 1975, jak jsem již uvedla dříve, z Osjanu vznikla skupina Maanam. Její zakladatel M. Jackowski v roce 2013 zemřel, Kora je popovou zpěvačkou. V roce 2011 byla porotkyní v TV show „Must Be the Music“. V dnešní době bojuje s rakovinou.

Nejznámějším dědictvím hnutí se v dnešní době stala charitativní formace „Wielka Orkiestra Swiatecznej Pomocy“ (Velký orchestr sváteční pomoci), zakladatelem je Jerzy Owsiak, jenž přiznává, že patřil mezi mazovské hipíky a byl do „amerických bratrů“ zahleděn. Owsiakův Przystanek Woodstock (Zastávka Woodstock) vznikla na památku legendárního Woodstocku 1969, jehož duch z něj stále číší.

Papcio v roce 1988, dnes nežije, upil se

„Velký orchestr“ je fenoménem. Obdobně jako v Česku „Kuře“, tak VOSP každý rok pořádá charitativní koncert, jehož se zúčastňují známí umělci. VOSP organizuje celonárodní sbírku pro nemocné. Vybavuje nemocnice, pomáhá. Následně jako poděkování za věnované prostředky se koná polský Woodstock, kam může přijít každý a zdarma si užít hudbu a atmosféru.

Co po polských máničkách zůstalo? – Vzpomínky, hudba, básně.

Ewa Kaczmarczyk, Zabrze, duben 2014
přeložila Lidia Dammerová

Recenze kotoučů

NICMOC KVINTET...

Nic moc nečekejte
CD, 2014, Ears&Wind Records

Syrové, deziluzivní glosování. Chlapské a drsné. Cítím v tom Bukowského. Vykopem si hroby a budeme v nich šukat: nejvýraznější text alba, největší popík a nejlepší obraz v jednom. Představuji si soulož ve vykopaném hrobě...

Zem je jistě vlhká, voňavá, studená, z odhalených stupňů půdy na kopulující těla padají půdní organismy. Soulož pod úrovní běžného světa, v podzemí, v undergroundu. Je underground hrob? Pro pozorovatele zvenčí možná, ten, kdo sere na konzum, se „zakopává“. Onen pozorovatel ale netuší, jaké radosti a povyražení jsou se zakopáním spojené. Ššuukat. To není obyčejné šukání, laciné plácání dovnitř a ven. Ššuuká se precizně a subverzivně, bez navoněných lubrikačních gelů. Ale to není všechno.

V hrobě se dá taky pít a snít. A ideálně všechno dohromady. Vykopem si hroby a budeme v nich žít. Šamanskou optikou podzemí znamená svět předků, pohřbením se k nim tedy vracíme; stejně tak i symbolickým lehnutím si do hrobu. Do archaického zapotéckého hrobu ulehla v rámci umění například Ana Mendieta, která pak za nepříliš vyjasněných okolností zemřela pádem z třicátého čtvrtého patra. Je otázkou, nakolik se obcování se smrtí „vyplatí“, neboli kam vede. Slovy Timothy Learyho: „Umírání je nejjantističtější životní zkušenost. Je to frajerská záležitost. Nejvкусnější věc, kterou můžete udělat. I když žijete jako naprostý flákač, můžete umřít ve velkém stylu. Nemohu se té chvíle dočkat.“

Jana Orlová

HROZNĚ

Už není čas
CD, 2013, Ears&Wind Records

V indigové barvě skví se – Hrozně. Je mi hrozně krásně. Lingvistický nešvar, který štve nejen češtináře (a češtinářky obzvláště), ale i ezoteriky (a ezoteričky tuplem). Dobře jim tak. Každému negativní energie, jak je libo. Je to s tebou hrozně krásné. Hrozně tě miluju, hrozně mi

chybíš. Hrozně mě sereš. Už není čas.

Poslouchat Hrozně je jako jet vlakem a pozorovat uplývající krajinu. Možná dlouhá cesta, kdy odezíráš spolejezdce a hlavou ti jezdou myšlenky. „Mít funkci, fungovat a být šťastný // Už není čas nechávat všechno na později, už nejsme nadějní, krásní ani mladí... / Ó.“ Jsme pozorovatelé kaleidoskopu tvarů, barev a zážitků, doráží na nás útržky rozhovorů, zábran, čas nám svírá ramena. Můžeme spěchat, ale není to nic platné. Hrozně je tu. Je hořkosladké.

Nebo v zahradním altánku, kouříš a piješ a potom se houpeš na houpačce hlavou dolů a pes ti ukusuje vlasy. Je to fajn, zajímavé, ale po čase trochu jednotvárné. Možná protože jsem velmi nervózní člověk... asi jako Poeův havran. Otevřu oči a čekám na sny.

Liška Bystrouška
doporučuje songy č. 3, 4 a 13.

Reportáž: Degustace popela

Popel jsou podle encyklopedie sypké, nesbořelé zbytky bořlavých tuhých látek. Popel může mít různé příměsi, a také může být naprosto bez příměsí. Popel může být i příjmení. Popel se dá vytežit například z kamen a dá se i vymést z krematorní pece. Za mlada jsme ho na dědině používali v zimě na posyp chodníků, a to ještě bývaly zimy. Mržlo, až prašteló, a když zrovna nepraštilo, tak nás alespoň praštil někdo, jen co jsme něco vyvedli. Popel má své chemické složení, které závisí na původním materiálu, z kterého vznikl, na teplotě boření onoho materiálu a množství kyslíku, který toto boření podporoval. Popel má svou specifickou chuť, a ta může být ovlivněna různými faktory, ale jedno je takřka jisté, jeho degustace, pokud nebude v přílišném množství, by neměla být tak škodlivá.

Malé urničky podomácku připravené na večer spodních proudů s názvem Degustace popela, které vzal šéf nakladatelství, dnes už i literárního Ears&Wind Records, pan I.L., zůstaly bohužel zapomenuty ve vlaku při cestě z Adamova do Brna a tak v případě opravdového zájmu o degustaci nezbyvalo natěšeným labužníkům, než přesít popelníky ležící na stolech před nimi. Nevím sice, kolik jich tuto možnost využilo, ale akce Degustace popela byla jednou z těch parád-

ních akcí snad úplně nejspodnějších proudů. Několik desítek diváků v první březnovou sobotu zaplnilo brněnskou putyku Mandragora a hned na úvod si vyslechlo recitaci básničky Lucie Ruškové, která o něco později ještě pokřtila svoji literární prvotinu „Monology křehkého vědomí“. Kmotry se stali Vladimír Havran Smýkal, Jan Bartoň a Erik Tóth. Za zmínku ještě stojí, že Lucčina kniha vyšla jako teprve druhá knižní publikace v nakladatelství E&W Records a doslov k ní napsal salesiánský kněz pan Ladislav Heryán.

Hned, jen co se ometl popel, kterým byla kniha pokřtěna, vystřídala Lucku na pódiu Havárna, ale ještě před Havárnou a Lucčíným křtem zahrál excelentní a bezchybný pražský Hokr, kapela, jejíž historie sahá až do roku 1979. Zazněla i skladba „Trivializér nefungoval správně“, a ta je hodně dobrá. Ovšem vraťme se k již zmíněné Havárně, tato na degustaci křtila svoje CD Óda na piču, které je jednou z letošních novinek E&W Records. Óda na piču je zvláštní tím, že má netradiční pošetku a její kmotři nám názorně dokázali, že kromě jiných, pro obal desky neobvyklých, vlastností dokáže do sebe pojmout i půl litru vaječného koňaku. Havárna plně dostala své pověsti a ve svých písničkách vyskočovala piču ve všech možných i nemožných pádech. O závěr večera se svou ostrou instrumentální řezbou postarali banskobystřičtí Peacock Ball, kteří určitě opět překvapili nejednoho z hostů. Zkrátka třešnička na dortu pro milovníky instrumentálek, a tak ještě teď mezi prsty prosívám popel, který jsem si původně chtěl sypat na hlavu za své moderování, abych si co nejdéle uchoval skvělý pocit z vydařené Degustace popela v Mandragore...

Ivoš Krejžek

Fotografie:

- 1) Křest knihy Lucie Ruškové popelem. Foto z videa Lukáš Smýkal.
- 2) Hokr, 3) Peacock Ball, 4) Havárna. Foto Ivoš Krejžek.

Vojtěch Landa: Autobus na cestě

AUTOBUS NA CESTĚ
(ČÁST DRUHÁ)

Řidič si unaveně promnul oči a zapálil si toho času už desátou cigaretu. Zapálení, které by pro nezkušeného řidiče na této nebezpečné silnici bylo zcela nemyslitelné, měl již natrénováno. Jednou rukou vytáhl zápalky, ukazováčkem vysunul vnitřek krabičky a za pomoci prostředníčku vytáhl sirku a zatlačil prsty proti škrtku. Celý tento úkol mu trval sotva vteřinu, mezitím se ale už autobus povážlivě řítí do prudké zatáčky. On však včas přemístil ruce zpátky na volant a chystal se zatočit.

Ale proč, proč vůbec zatáčet, k čemu vlastně, napadlo ho přesně v ten okamžik. Ale nakonec přece jen zatočil.

Lene a Karl

Takřka hned vedle řidiče v přední části kabiny sedí mladý evropský páreček, Lene s Karlem. V kabině, kam by se dle evropských měřítek vlezli tak tři, je na ně napresováno dalších deset Indů a v zadní části autobusu je v natlakována další sedmdesátka. Jak tohle přetížení vydrží tlumiče a kola zůstává záhadou. V Evropě by tenhle autobus mohl vést nanejvýš čtyřicet lidí. Všech deset Indů očumuje Lene. Jeden z nich na ni civí téměř z několika centimetrů. Většina cestujících mlčí a slyšet jsou jen soustavné nárazy kol na úzkou silničku posetou ne dírami, ale spíše krátery.

Lene se ještě chvíli snaží bojovat, ale nakonec vybuchne: „Proč na mě ten kretén tak čumí! Já se z nich zblázním.“

Ind dál klidně zírá, ačkoliv nonverbální signály Lenina projevu měly zcela mezinárodní a nad slunce jasné vyznění.

„Bože, no tak čumí, no. Všichni čumí. Už jsme tady měsíc, tak sis snad mohla zvyknout, ne?! K čemu ti to je, že se tím pořád necháš tak vytočit?“

Tohle Lene ještě víc rozzčí, ale nechce se s Karlem hádat, ještě pořád s ním totiž nemluví a nehodlá to porušit. Já blbec, zaklel v duchu Karl, hodinu jsem přemýšlel jak ten spor urovnat a místo toho to ještě zhorším. Je tomu asi pět hodin, co se vykodrcali z Rishikeshu, jenomže před 4 hodinami se pohádali a od té doby mlčí, jen sedí a s obavami pozorují manévry šíleného řidiče.

Myslel si, že průvodce přehání, když varuje před místními, často opilými řidiči, ale teď se mu zdálo, že kniha měla na tyto šílenosti upozornit daleko důrazněji. Navíc se nacházeli se na jedné z nejnebezpečnějších silnic na světě. Bohužel, jiná cesta do hor, než tudy, není, leda vrtulníkem. Silnička, místy spíše kamenitá polňačka, v podstatě celou dobu traverzuje šikmo svahem po hřebenu, věčně se táhne nad hlubokou propastí, do které kdyby spadli, tak je s nimi amen. Často se, již tak uzounká silnička, zúží napůl, v místech kde došlo k sesuvu půdy. Aby toho nebylo málo, tak se nad nimi tyčí skalnaté stěny, z nichž se volně drolí a padají kameny, některé o velikosti víkendové chalupy.

Evropský řidič by se bál tudy normálně projet, ale zdejší řidič se tváří jako kdyby jel na rakouské dálnici. Pokud sjížděli z kopce, zásadně nebrzdil. Karlovi se zdálo, že se do každé zatáčky řítí dvakrát rychleji, než je přípustné, ale on ji vždy nějakým podivným zázrakem zvládl vytočit.

Je sice pravda, že po první půlhodině člověk trochu otupěl, ale myšlenky na smrt se neustále vracely a nešlo je zahnat. A jelikož cesta měla trvat déle než šestnáct hodin, zbývalo na ně až příliš mnoho času.

Karl se pokusil změnit polohu svých zdřevěnělých nohou, Ind, do jehož nohou narazil, se na něj otráveně zašklebil, ale Karlovi to bylo fuk.

Znovu začal přemýšlet o jejich hádce.

Možná je to tak lepší. Co bych se jí furt omlouval? Lene žehrá na to, že nemá rád uražené mlčení. Kolikrát už se jí omluvil, i když necítil vinu. Prostě jen proto, aby už dala pokoj. Ale takhle to nejde do nekonečna, nemůže pořád ustupovat.

Akorát mě mrzí, že k té hádce vůbec došlo. Mohl jsem mlčet, nehádat se, ale to já neumím.

Zdědil jsem to po tátovi. Jo tatík, učitel matematiky a neúprosný obhájce logiky. To on jej odmalíčka upozorňoval na onen „alarmující nedostatek logiky kolem nás“. Na nutnost bránit ji. Takhle to prostě v naší rodině chodí, když někdo přijde s argumentem popírajícím logiku, nemůžeme mlčet, byt' je daná situace sebebanálnější.

Jenomže Karl také moc dobře ví, že tatík bral svoji dedukci a své logické závěry za jediné pravdivé. Někdy to byl vlastně demagog bijící se do posledního dechu se všemi okolo za čest královny logiky, která se svého oddaného rytíře už dávno zřekla.

Karl se snaží být jiný, ví, že odvolávat se na logiku je velice ošidné. Jak říká jeho kámoš: „Je to matka všech kurev, ženská té nejhorší pověsti, každému se ohne, každý se jí zmocní, kdy se mu zachce.“ Ostatně, jako logicky nezbytný byl zdůvodňován i transport židů do koncentračních táborů.

Autobus se znovu vřítí do další ostré serpentiny, řidič opět ani trochu nezpomalil a tak se při prudké zatáčce autobus povážlivě naklonil a Karl vystrašen pozoroval obří sráz pod sebou.

„Bože modlím se za sebe a za svoje blízké, ochraň je prosím,“ zadrmolil si pro sebe dřív, než si to uvědomil.

Takto se modlil už od puberty, tohle byl jeho vlastní otčenáš. V patnácti zjistil, že je věřící, došel k poznání, že tento svět nemohl vzniknout samovolně, organizovanou církev ale neuznával. Proč by měl věřit tomu, že nějaký jiný smrtelník ví o životě vezdejší či posmrtném víc, než on? Protože je to v bibli, kterou napsal zase jenom smrtelník? Vždyť je to k smíchu. Ne, všichni víme stejný kulo-vý. Všichni se potácíme ve tmě a jen někteří umí sami sebe obelhat víc, než jiní. To jsou potom ti prostácci, co v zimě mrznou na ulicích, zmrzlé prsty tak tak, že udrží termosku s čajem, a přemlouvají tě, abys k nim zavítal, že prý tě zbaví pochybností. Ukážou ti cestu, ze které jsi sešel. Šaškové.

Karl měl vždycky co dělat, aby se na ně nerozkřičel. Kde bereš tu drzost mě poučovat, jak mám žít? Protože sis přečetl bibli? Tu znám možná líp, než ty. Není přece právě ve schopnosti pochybovat síla lidské existence? Jinak jsme jako zvíř, která jen slepě poslouchá povely. Je jedno, jestli ty povely dává člověk, anebo jsou sepsány v nějaké knize. My musíme pochybovat!

Znovu se začal modlit.

Ale každé, každický den těch deseti let, co se modlil, ho vždy napadlo to stejné. Ale takto se přece modlí všichni, miliardy věřících, bůh, existuje-li, ani nemá jinou možnost než skolit i ty, jež se ničím neprovinili. Postavili jsme toho nebožáka na obláčku před nemožný úkol. Před rovnici, která nemá řešení. A když nám pak zemře někdo blízký, tak jej v duchu všichni proklejeme, nikdo neodolá té jednoduché cestě svalit všechno na něj.

Ty prevíte, proč si to udělal? Za co mě trestáš?

Neptal se takto už Abrahám?

Co jsem učinil, že mě trestáš? Celý život jsem se ti věrně klaněl a takto ses mi odvděčil?

S pobavením si vybavil starý vtip o Abrahámovi, který končil právě tímto nářkem a odpovědí Boha: „Ale to víš, tak nějak mě prostě sereš.“

(pokračování příště)

O Staré dobré ruční práci (2. díl)

Podstata výsledku spočívala v požadování informací o činnosti STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCE a o organizaci a průběhu ostravského vystoupení. Z otázek bylo patrné, že jejich informace o koncertech jsou z větší části nepravdivé. Například: bubeník údajně bubnoval kostmi, zpěvák vykřikoval protistátní hesla a na hlavě měl prezervativ (zarážející podobnost s koncertem Plastiků v Českých Budějovicích). Vyslýchaný František se snažil uvést jejich informace na pravou míru a objasnit jim skutečný stav věcí. Vypovídal pod pohrůzkou vyloučení ze studia vysoké školy, což se stejně za dva měsíce uskutečnilo. Vyloučení se událo jako nepovolení převedení dvou nevykonaných zkoušek ze zimního do letního semestru. Matka Františka Hrubého požádala děkana fakulty o rozhovor v souvislosti s tímto vyloučením. Při rozhovoru s děkanem bylo mimo jiné řečeno: „Protože se student hodnotí komplexně, chtěl bych vás informovat, pokud to nevíte, že váš syn byl jedním z hlavních organizátorů koncertu, na kterém vystoupila skupina, která není nikde evidována. Tato zpívala písničky znevažující naši společnost, a která vystoupila v nevhodném oblečení, tričko s nápisem, prezervativ s americkými vlajčkami, že váš syn není sám, všichni jsou sledováni bezpečností a dokud já tu budu děkanem, jméno Hrubý zde nechci slyšet.“

Pomocí známých jsme se dověděli, že vedení školy několikrát navštívila bezpečnost, od které byl dán požadavek na vyloučení F. Hrubého ze studia a byli údajně pokáráni za to, že zde mají takového studenta. V prostorách objektu VŠB byli několikrát spatřeni také dva příslušníci, kteří vedli výslech. Několikrát se u Františka, v jehož soukromém bytě zkoušíme, stavovali příslušníci SNB a požadovali po něm písemný seznam lidí, kteří k němu do zkušebny chodí. Příležitostně tam zkoušeli i jiní. Jednou, uprostřed zkoušky, se otevřely dveře a v nich příslušník STB. Dole byl vykradený byt, a tak měli vhodnou záminku navštívit zkušebnu. Zůstal stát uctivě na prahu, když viděl, že tam máme koberec a čisto, vytáhl notes a tužku a řekl: „obsazení! jedem! kytara...“

Jednou se na vratech do domu objevil nápis: Hrubý – útulek komediantů a hic-pic, kapela Divoký západ, napsala je tam zřejmě nějaká bába ze sousedství. Hrubým samozřejmě nápis nevalil a je tam dodnes.

Franta Hrubý s Vitanou, v pozadí Leoš Miklenda

Po smutných zkušenostech z Ostravy, při kterých jsme se však taky velmi pobavili, jsme se rozhodli hrát pouze v soukromí pro přátele, při příležitostech svateb, oslav narozenin apod.

Ovšem sehnat místnost nebo vypůjčit hospodský sál, kde by se dalo hrát a taky aparaturu (naše na nějaké vystoupení rozhodně nestačí) není tak jednoduché. Domácí publikum naléhalo, a tak jsem požádal kamarádky z Lipníka Katku a Magdu a ty nám sehnaly klubovnu. Pozvali jsme Výzkumnou laboratoř ze Vsetína a dvě kapely z Hranic na Moravě, skupinu Bojler a těžký psychedelik známého minstrela Romana Morocze, Diktatura. Roman má každý měsíc novou sestavu

a název a teď už musí hrát nejméně 9999. vlnu, jestli se nedal folkovým chodníkem, což mu také svědčí.

Pavel Komínek – smutný pohled do publika, Lennoniáda 1984

Koncert se vydařil a my se těšili na druhý den, kdy jsme měli hrát na Lennoniádě, navzdory jménu přísně čistě undergroundové akci, kterou pořádají každý podzim úspěšně kojetínští androši. V jednom víkendů a dva koncerty, to byla na naše poměry úplná šňůra. A tak jsme vyrazili, na střeše auta náš příspěvek, zpěvovou bednu, která vypadala jako černá rakev, ale dojeli jsme šťastně a nazpátek místo mě řídil raději Frantík. Jako jediní střízliví (přijeli jsme poslední) jsme ještě zajeli pro bečku piva, které docházelo, a již se hrálo.

Lennoniáda – na pozvánce nápis Jam-Session 84, zátiší se saxofony a pivem, opravdu velmi výstižné, snad by mohly být použity jako erbovní symboly našeho undergroundu, neboť jak se zdá, aspoň na Moravě, není pravého undergroundu bez saxofonu.

Ubohá STARÁ DOBRÁ se ocitá jako beránek mezi vlky, anebo spíše jako vlk mezi beránky. Publikum zhypnotizované troubením se probouzí. Nástup zpěváků okny z nutnosti, místnost nabitá k prasknutí, i pro efekt. Na čepici velká placka s nápisem STARÁ DOBRÁ Nerezaví! což se pro nás stalo heslem i pozdravem. Dohráli jsme, publikum se pobavilo a zatleskalo. Odjížděli jsme a chata se otrásla rytmy divokého sessionu.

Na Lennoniádu přijelo tenkrát asi 10 našich známých, kteří neměli pozvánky. Dostali se dovnitř, dali si pivo a chovali se slušně. Ovšem naduté škrané některých ortodoxních ándrošů a pozdější přímé vý-

tky na jejich adresu, jako že s sebou taháme klaku (dělá bordel), byly výmysly, které nám později uzavřely možnost několika vystoupení. Nikoho jsme nezvali a jestli někdo jel, bylo jeho riziko, jakého uvítání se mu dostane. Tzv. klaka s námi ještě několikrát jela, ovšem nikdy se nechovala tak, že by druhým vadila a nějak rušila. Je pravda, že někdy plnila požadavky kapely, ale bez úplaty a s radostí, ostatně klaka jsme je nazvali žertem my. Dnes jezdí jen pár nejvěrnějších fans, a to ještě podle situace. S publikem a zvaním na koncerty jsou vždy problémy. Když už se na akci dostanou i případní násilníci a opilci, které nic jiného nezajímá, (né že by se na akcích nepilo, ba i naopak), nikdy jsem však neviděl nepřístojné chování, ničení a rvačky, jak je to běžným zvykem na tanečních zábavách, ale prostě i ten rváč se chová slušně, tak jak na něj působí okolí, bez lži a přetvářky, a to je také velké plus undergroundu.

Na konci roku 84 již o nás věděl značný okruh známých a jelikož jsme je nemohli táhnout na nějaký festival, kde jsme byli sami hosty, rozhodli jsme se, že uspořádáme koncert přímo ve Vepřově. Stylovou podzemní místnost, klub BP, jsme zajistili až před Štědrým dnem, a tak akce dostala název Vánoční koncert. Na pozvánce byl Velký kašpar, jak ve frontě čekající máničky přestřihává na punky. Vstup free a jen s pozvánkou. Ovšem kdeže nějaké pozvánky! Do místnosti se hrnuli jak máničky, tak i ostříhaní (punký zde dodnes nevidět) známí i neznámí, zrno dobré i plevy.

Pozvali jsme ještě trio z Olomouce, hrající blues s bubeníkem dnes u Marsyas, kytaristou Huškem, předvádějícím své exhibicionistické kousky s kytarou, ale hlavně basákem Bobem, který ještě, stejně jako my, nevěděl, že jeho cesta za rok povede do STARÉ DOBRÉ. Ještě tam hrál bigbít našeho bývalého kytaristy, sestavený jen pro tuto akci. Také se tam promítaly amatérské hudební filmy i jiné. Hrál se na barovém pultě, v pozadí pestrobarevná malba na plátně obřích rozměrů, na které je zpěvák s mikrofonem a hlava asiatských rysů přes celé plátno, ostatně tento poutač je z Budapeštské diskotéky s nápisem International disco soul a dovezli si ho naši fans na památku. Na konci potom následoval nezbytný session, na kterém zpíval svou cikánskou angličtinou černý zpěvák blues Artur Baker, známá ozdoba všech akcí. Jeho schopnost prodrat se kdekoliv je obdivuhodná.

O tomto vánočním koncertě existuje reportáž, kterou nám dodnes nezjištěný pachatel vhodil do zkušebny. Zde tedy je:

BYL JSEM PŘI TOM...

Spolu se hřmoucím davem jsem se vkradl do sálu a rozhlédl se po místnosti a po místě, jež bych mohl zaujmout. Místnost byla nabita vesměs mladými lidmi, toužícími po kulturním vyžití. Uložil jsem se na zem spolu se všemi, kterým se ještě podařilo ukrást několik čtverečních centimetrů a můj zrak spočinul na jednom z plakátů, jenž hlásal pouhá čtyři slova, znamenající však v kulturním životě souběhu Československa pojem. Ano, mezi šílící publikum právě přichází členové skupiny STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE! Na pódiu se objevují i oni dva populární zpěváci, mládež se odvažuje, zazní první tóny. Všichni se oddávají rytmu nové vlny, jen tu a tam mrkne některý z hudebníků na dveře, zda již nepřicházejí muži zákona, aby zjednali pořádek mezi těmi, kdo by se snad opovážili brzdit přirozený rozvoj moderní populární hudby.

Perfektní osvětlení a nespočet rekvizit je jedním z hlavních rysů skupiny. Rovněž oblečení používají slušivé, praktické, vyjadřující směr jejich tvorby. Na pódiu se postupně objevuje kost, pravděpodobně holenní, dále plynová maska, samopal a další kulísové doplňky. V pozadí se rozprostírá velký plakát s nápisem INTERNATIONAL DISCO SOUL. Již po první skladbě se hudebníci odvažují, jeden ze zpěváků dokonce odhodil cylindr. Hned úvodní hit mě přesvědčil o kvalitě tvorby STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCE, kterou jsem znal dosud jen z doslechu. Celé vystoupení dostává švih, následují další melodie. Byl jsem rovněž unesen kvalitními texty, jež se týkaly hlavně problémů dnešní mládeže a v nichž autoři zaujímají rozhodné stanovisko k aktuálním problémům mládeže. Ve svých písních se nevyhýbají ani politickým otázkám, které řeší v duchu socialistického života. Od státu nepobírají žádnou finanční podporu, dokonce

i vstup na koncert byl zdarma. Tímto způsobem jasně poukazují na realnost leninské cesty, spějící ke komunismu.

Interpreti si sami připravují průvodní slovo, jímž po dobu celého vystoupení rozšiřují posluchačům hudební obzory a nabízejí pohled do zákulisní tvorby své vlastní. Ve svých textech prosazují i mladé začátečníky, v nichž spatřují naději pro budoucí kulturní etapy. Publikum žaslo, když v polovině skladby taktéž přešli na text jednoho ze začínajících slovenských hudebníků a sálem se rozlehlo „Chrán si chrán tie svoje bláznovstvá...“. Nejen, že tímto podpořili sebevědomí jistého talenta, ale přihlásili se rovněž k odkazu internacionalismu. Skupina STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE se netají tím, že tvoří pod vlivem neaktuálnějších otázek, dopadajících na dnešní mládež. Každý v publiku si plně uvědomoval význam konané akce, a proto nikdo nepřišel v kroji SSM, čímž všichni zdůraznili neformálnost své přítomnosti.

Ve vystoupeních bylo zaneseno více žánrů, jimiž mladí hudebníci protestují proti omezenosti, vedoucí vždy k degeneraci. Vedle punku se zde objevuje i samba a lidová píseň „Ľava“, v níž je použito slovenských výrazů. Zpěváci dekorují výstup tabulkami, na kterých jsou jednotlivá slovenská slova přeložena do češtiny. Tímto způsobem se mladí posluchači rozšiřují svou slovní zásobu a mají možnost uvádět do konfrontace slovenštinu s češtinou, čímž si odvozují pravopisné závislosti, jež mohou s úspěchem využít na příklad ve škole. Koncert se pomalu chýlí ke konci. Doznívá poslední skladba a členové skupiny se loučí s publikem. Atmosféra, vypěstovaná diváky, však nedovoluje odejít. Lidé se zvedají, mávají na své idoly, dívky otevírají svá srdce, příslušníci STB zápisníky a ještě dlouho všichni hledíme za odcházející skupinou, než se první návštěvníci vytráčí ze sálu. Vystoupení ve mně zanechalo hluboký dojem, jenž mě později donutil k napsání těchto řádků. Odcházím nadšen a s sebou si odnáším estetický zážitek, jaký ve mně nemohla vyvolat žádná jiná akce. U východu se ještě otočím, abych spatřil průkopníky nové české hudební tvorby, abych spatřil ty, co udělali definitivní tečku za angloamerickou kulturní nadvládou, abych spatřil skupinu STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE!

(Napsal J. N., hud. kritik)

Prskavky zhasly a šlo se domů s potěšením z vykonané práce a s těšením se na Ježíška. Byla to první, zcela samostatná akce skupiny a byla také poslední, i když se podílela na pořádání dalších akcí. A taky nebyla bez následků. Bezpečnost vyslyšela řadu svědků, požadovala po nich texty, chování účastníků, fotografie a jelikož měla na koncertě své informátory, nevyšla s prázdnou. Po koncertě chodili po okolních bytech a vyptávali se občanů, zda nebyli rušeni a naváděli je, ať podají stížnost. Dále jsme se dověděli, že na OV KSČ se o nás hovořilo. Nazývali nás Starou dobrou prací a z tohoto zkresleného (vědomě?) názvu odvodili, že se jim snažíme znevažovat socialistickou práci a socialismus vůbec. Naši známí, mající informované rodiče, byli a jsou před námi varováni, aby se s námi nestýkali, bezpečnost má o nás údajně zvýšený zájem.

(z knihy Pavla Komínka *O staré dobré ruční práci*, 1987, pokračování příště)

Nabrávky Staré dobré ruční práce ze slavných počátků kapely – poloviny osmdesátých let – jsou dostupné na sólovém CD *Stará dobrá ruční práce* – It's Only Pop (Ears & Wind Records a Klikotoč Records, 2010), doplněném výpravným bukletem s texty a dobovými fotografiemi.

Dále na 3CDr kompilaci *Obědné 1986* (Klikotoč Records 2008), kde najdete vedle Staré Dobré rovněž kapely: Řeřicha, Killashica Band, Zlínská dlažba, Absolutní bezedno, Elektrická svine a Duševní otřes.

It's Only Pop si můžete opatřit prostřednictvím e-kšeftu drevencikada.cz, Kompilaci *Obědné 1986* připravujeme k reedici na podzim roku 2014.

Doporučujeme:

NAPŘÍČ – Konec léta 29.–30.8.2014

Meziříčko u Želetavy – Skalákův mlýn info: spodniproudy.cz, dratak.cz, christiana.cz

**SVÁTA KARÁSEK
& SVATOPLUK
SPYTIHNĚV
STOLNÍ SPOLEČNOST
JIŘÍKOVO VIDĚNÍ
SLUM
NÁVRAT DRUHÉ HLAVY
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ
PRÁCE
GREGOR SAMSA
HAVÁRNA
MELUZÍNA
THE MASK
BETONOVEJ BEZ
PEACOCK BALL
ÚNP
HROZNĚ
NEVIDIM
HARY A HADI
NICMOC KVINTET
FASK LUMA
TŘI NULY
LAVLAV
PLES V OPEŘE
J. KLÍČ
ŽEN
KLIKVA KLIKVA
CREATORS
TICHÉ LODI**

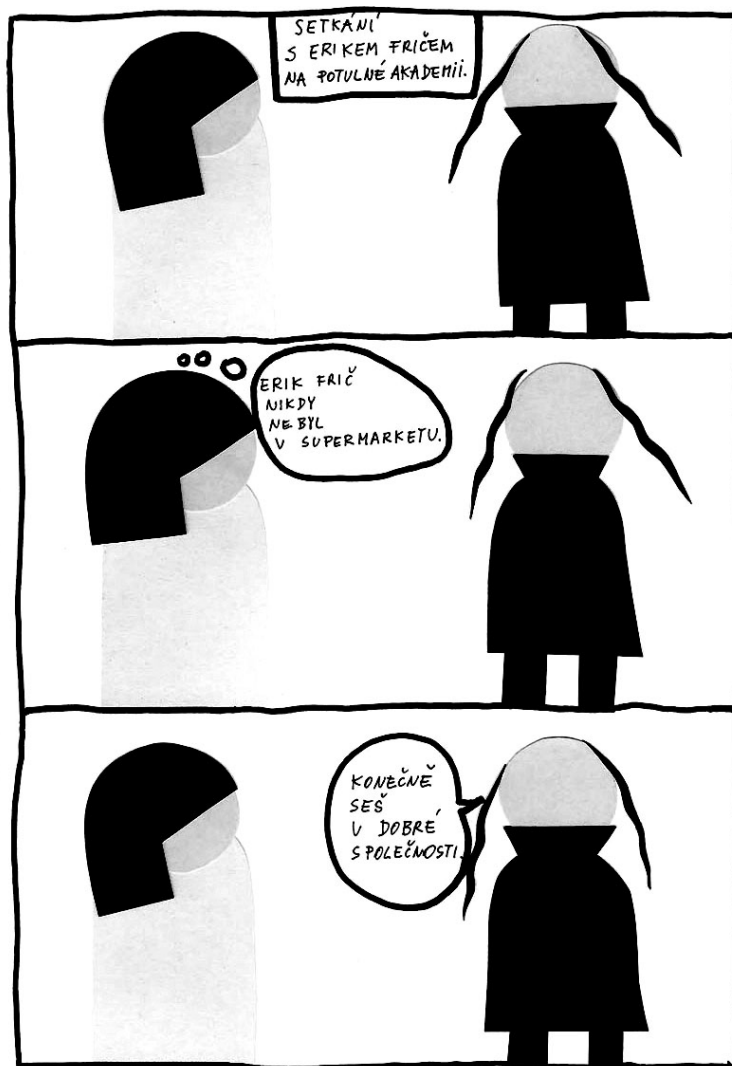
Radim Babák, Zapalmne,
Tovajz & spol., Luboš Vlach,
K. Skalická & F. Kostlán,
J. E. Frič & M. Kocman,
Ivosh Krejzek, Hynek Paseka,
Miky Marusjak, Aleš Klíma,
Vojtěch Landa, Jaro Stančík,
Pavel Suhájek

Bohoslužba Ládi Heryána za
doprovodu Josefa Klíče

Dvě moderované scény
Festival je bez vstupného

Oheň na střeše

Konopná problematika v České republice je plná paradoxů: sotva bylo odsouzeno několik majitelů growshopů, vypsal Státní ústav pro kontrolu léčiv výběrové řízení na pěstování marihuany v ČR, podmínkami jsou dostatečné zkušenosti a podmínky pro pěstování marihuany. ••• Generální ředitel EWR Slovakia Eric ZT se při pobytu v Brně domohl návštěvy legendární zkušebny Kuní díra, odkud si odnesl několik desítek knih, mimo jiné vypil několik lahvových piv a jedno nechal rozpité, což způsobilo značnou nevoli u majitele pivní basy J.B. ••• 12. dubna 1961 vzlétla sovětská raketa Vostok 1 a vynesla prvního zástupce homo sapiens do vesmíru – byl jím Jurij Gagarin, 53 let poté přijel na vlně hořícího psa první dělnický císař Emir&Chali do Dobšic u Znojma, aby oslavil své padesáté narozeniny. ••• Pod honosným názvem »Underlika« neproběhl v trenčianském klubu Lúč večer spodních proudů. Kapely Hynkovy zámky a Žen nyní soupeří, kdo dostal více posléze odmítnutých pozvání na Slovensko. EZT nyní neví, zda přijede na Krákor, neboť netuší, jaký bude jeho zdravotní stav. ••• Šok přivodilo loňské uzavření Galerie pod Petrovem, 14. června zavírá putyka Mandragora a 18. června klub Boro. Končí tak éra trojúhelníku, jenž byl součástí nespočtu kulturních akcí, které jsme na těchto mimořádných místech realizovali.

Knižku komiksů Venduly Chalánkové můžete objednat na Dřevěné cikádě drevencikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život.

Předplatné Uši a Vítr:

Uši a Vítr vychází nepravidelně, k příležitostným, výjimečným akcím 6× do roka. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 25 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena. Info: redakceusiavitr@email.cz

Tiráž

Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996, rokem 2012 počínaje vychází jako samizdat s pomocí Boží a přátel • Číslo ke Krákoru 2014 připravili: Fido, J.E.F., Honza Bartoň a Milan Haussmann • Volitelnou přílohou čísla je CD kompilace Krákor 2013